

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ONZE DE FEBRER.

Le mes de febrer es curt; pero' es cert. alló que diuen; als pots petits hi ha la bona confitura.

Lo dia 7 de febrer de 1881 ha caygut un home que semblava que no havia de caure may, en Cánovas; lo dia 11 de febrer de 1873 vá proclamarse la República.

Avuy donchs, celebrém un aniversari gloriós, si no ab alegría plena, més contents de lo que hauriam estat, si governès en Cánovas y la seva comparsa.

Tenim un pagaré vensut contra 'l partit que ha pujat al poder, y no hi ha més, l' hém de cobrar. Avuy véns la llibertat, que 'l partit fasionista vá prometre'ns desde l' oposició y consti que no 'n descontém ni un céntim.

¿Haurém de protestarlo? Pitjor pèls que 's digan liberals y no pujan pagarnos ab llibertat.

L' onze de febrer significa lo recort de dos fets extraordinaris que quedarán consignats eternament en la historia de la nació espanyola. Un monarca que avants de violentar la seva conciencia liberal, que avans de pendre certes resolucions enérgicas, vá preferir abdicar la corona, y anarse'n tranquil, sino ab lo títol de rey, ab lo títol honrat y respectable de ciutadá. Y un cambi radical d' institucions realisat, ¡cosa may vista en aquest país! sense derramarse una gota de sanch.

No es l' aniversari de cap bullanga, de cap batalla. de cap revolució, de cap violencia: sino 'l triunfo pacífich de las ideas democráticas per la forsa d' ellas mateixas y la virtut de las circunstancias.

Es més: es lo triunfo de la política sensata, prudent, pacífica; pero perseverant patriótica y enérgica. L' energia no está ab los erits, no está ab la passió, no está ab lo trastorn. La primera condició de l' energia es la serenitat.

Tant-de-bò que tothom hagués comprés llavors aquestas veritats.

No hauriam anat tant depressa á perdre las nostras conquistas; no 'ns hauriam jugat en ménos de un any las quatre cartas que per mantenir lo joch de las institucions, tenia llavors nostre partit, y que avuy presentém als dos costats de aquestas ratllas.

Pero no hi pensém. No entristim un dia de gloria ab un recort de pena.

Llavors eram joves, eram fogosos, teniam un temperament ardorós, tal volta alentavam un excés de aspiracions, ho volliam tot á la vegada, y ¡ay! ho varem perdre tot.

Pero tot, no: la desgracia es mare de l' experiencia y alguna cosa 'ns ha ensenyat l' experiencia.

No olvidém que tenim un pagaré vensut, un pagaré de llibertat.

Avuy l' hém de cobrar. Enhora bona.

Pero no olvidém tampoch que aquest pagaré bèn portat pot ser la base de lz fortuna de la democracia.

ESTANISLAO FIGUERAS.

FRANCISCO PI Y MARGALL.

NICOLAS SALMERON Y ALONSO.

EMILIO CASTELAR.

BÒ Y BARATO.

I actualment fossem francesos, tindriam la República, nos hauriam tret los Jesuitas de sobre, disfrutariam de una llibertat, que no té res que veure ab aquella de que'ns parlavan á cada punt en Cánovas y en Romero Robledo, ni ab aquella altra que tal vegada 'ns donará en Sagasta; viuriam tranquils, hi hauria feyna, y totas aquestas cosas nos costarian ménos de lo que are gastem per no tenirlas.

O sino á la proba y cantin números: Los presupuestos del any vinent pujan á Fransa 2,836.503.223 pessetas de entradas y 2,818,662,933 pessetas de gastos, quedant per consegüent un sobrant de 17.810,290 pessetas.

Adverteixin que aixís com aquí á Espanya 'ls déficits sempre resultan més crescuts de lo que s' havia calculat, allá passa 'l mateix ab los sobrants.

Exemple: l' any passat, que ningú s' esperava que sobrès res, y van quedar 170 milions de pessetas.

Aquest any, per demostrar que tot vá bè, se rebaixan 102 milions de pessetas de impostos y contribucions.

Lo mateix que aquí. La contribució industrial, perque 's treballi més de gust, surt rebaixada en 8 milions de pessetas.

Los drets dels sucres, perque tot siga més dol, se rebaixan en 4.632,000 pessetas.

Los drets de matrícula de las universitats, perque tothom pugui instruirse, se rebaixan en 1,000.000 de pessetas.

La renda de Aduanas, calculant que hi ha hagut bonas cullitas, disminuheix 15 milions de pessetas.

Y finalment, los consums, es á dir aquesta carga que no 'ns deixa menjar ni beure de gust, se rebaixan 44.900,000 pessetas.

¿Qué tal? ¡No estariam poch contents si fossem francesos!

Pero algú dirá tal vegada:—¡Gran mall! Lo que rebaixan per un costat deixan de gastarho per l' altre, en perjudici de la bona administració y dels adelantos del país.

Donchs s' equivocan, perque mentres rebaixan las cargas del país, milloran los serveys públichs de una manera considerable.

Han de entendre que ademés resulta un augment de 55 milions en lo presupuesto de gastos, dels quals se'n destina una part per aumentar lo sou als oficials subalterns del exércit y de la marina y ¿á qui més dirian? ¡Als mestres de estudi!

Jo crech que algun mestre d' estudi espanyol agafará una basca quan ho sapiga.

De més á més se destinan 4 milions de franchs á la caixa del Monte-pío per la vellesa, y 16 milions més de franchs pels interessos y amortizació de una deuda creada expressament per la construcció de canals, ports, carreteras y ferrocarrils, qu' en poch temps acabarán de sembrar la riqueza per tot lo país.

¿Y nosaltres? Nosaltres mentres aném alegrantnos dels progressos de una nació germana nostra, meditem, calculém y treyém comptes.....

Pero del resultat de aquells comptes, no'n dirém res, fins y á tant que s' haja abolit la lley d' imprenta que vá deixar en Cánovas.

P. DEL O.

ENIM una pila d' assumptos per tractar; pero dispensin: avuy per avuy no sabém ocuparnos més que de la crisis y del nou ministeri.

Si vol cumplir com cal, no se l' hi espera poca feyna. Hi ha cosas que feya sis anys qu' eran colgadas sota terra, que s' han robellat, y que s' han de netejar á tota costa.

Vinga, donchs, blanch d' Espanya, advertint que 'l blanch d' Espanya avuy ha de ser la llibertat.

No ha de fer poch estrany, que fins nosaltres ab tot y ser una colla de caps-calents, no comen-

sém á clavar embestidas á tort y á dret contra 'ls que han pujat al candelero. Pero no hi ha més: si per cas, volém carregarnos de rahò.

Esperém que s' encengui 'l ciri: si fá fum l' apagarém, si fá llum que cremi tant com puga.

Advertint que per quan sigá gastat, ja 'n tenim un altre de repuesto perque lo qu' es la nostra deria de sempre, no la deixém corre ni are, ni may.

¿Ha de ser exigent la democracia ab lo nou govern? ¿Fins á quin punt?

Ab pocas paraulas quedarà explicat. Ab lo nou govern la democracia deixa de ser un partit ilegal, y per lo tant ha de gosar de tots los drets, de totas las garantías necessarias, mentres en la defensa de las nostras ideas no 'ns moguéem may de las prescripcions de la lley.

Ni nosaltres podém dencarrilar, y no descarrilarem, ni 'l govern té dret á deturarnos.

Sent aixís ell estarà tranquil, y nosaltres també. E si non, non ¿no es aixó D. Victor?

¿Y si 'ls que are han pujat fessin lo mateix qu' en Cánovas?

¡Oh! llavors obririam lo Diari de las sesiones treuriam qualsevol discurs dels pronunciats en aquestes últims temps y diriam:

Vosaltres mateixos ho asseguravau: ab aquesta política que tot ho corromp, que tot ho mistifica, que ofega las aspiracions del país, que falsifica las elecciones, que amordassa la premsa, corran un gran perill las instituciones.

Lo primer governador que vá dimitir vá ser en Perez Cossío. En cambi 'l general Pavía vá fer com si no hagués passat res.

No feita qui espera que are vindrá 'l general Prendergast á fer lo tres de janer á la Capitanía general.

Programa del nou govern: Es molt senzill. Consisteix en fer tot lo contrari de lo que ha fet en Cánovas.

En Cánovas ha mort (políticament parlant: pero es igual). L' arcoba fá fortó de medicina y de febre: hi ha miasmas y pestilencia.

¿Quin remey queda? Lo que 's fá sempre: obrir los balcones, y que 's renovi l' ayre.

—¿Bè, y ab tot aixó qu' hém guanyat? preguntan alguns.

Calma y paciencia, que á horas d' are encare no ho sabém; l' únich que podém dir es que no hém perdut res.

Nosaltres sabém que 'l nou govern serà liberal ó no serà res. Si deixa de serho, en Cánovas dirá:

—Mestres, aixó ja ho sabia fer jo, y per aquest viatge no necessitavam alforjas. Ala, fora de la menjadora.

Y en Cánovas tindrà rahò.

Jo era d' aquells que 's figuravan qu' en Sagasta no pujaria; pero era de tant que ho desitjava.

¿No saben perqué? Perque havent pujat ja hi es y no pot escaparse de caure.

¿Y qué succehirá 'l dia que caiga?

Aquesta pregunta hauria de anar á la secció de trenca-closcas; pero per are la posém aquí.

Diu que la casa de 'n Sagasta encare no vá flayrarse que era ell l' encarregat de formar ministeri, vá omplirse de gom á gom.

¿Quina cullita de fusionistas! Naixian com los bolets després de la pluja.

Peró cuidado; no tots los bolets son bons. Los que més abundan son los venenosos.

Alguns ministres han fet testament.

En Romero Robledo vá recordarse dels demócratas, deixantnos una circular per la qual se 'ns negava 'l dret de menjar lo dia 11 de Febrer.

Gracias D. Francisco: y acepti un concell d' un amich: Are vagi á Sevilla y veurá si trobará á ningú que l' hi dongui cap banquete.

En Bugallal s' ha recordat dels amichs y ha fet una contradansa de jutjes y magistrats.

Un concell als nombrats: Quan se 'n vajan al destino, pèl que puga ser, prenguin bitllet de ida y vuelta.

DESDE LA BARRERA.

Tot ribent y tot cantant, prenent la cosa ab calx:ssa, mentres tant que lo temps passa y la Joana vá ballant, nosaltres aquí 'ns estèm sentadets á la barrera, pensant de quiza manera la jornada acabarem.

¿De qué 's tracta? Dos partits, un que solís la pauxa 's cuida y un altre que la te vuída, se barallan decidits.

Aquell no vol afuixar lo turró pèl qual deira; aquest estira qu' estira per ferli 'l turró deixar.

Mès l' un se enginya y s' esforça y al enemich resisteix; mès l' altre 's mou y s' uneix desplegant tota sa força.

Si l' un té manya á estirar per fe al contrari cedir, l' altre sab bè resistir. De tots dos ¿qui guanyará?

L' un diu que 'l poder es sèn perque ab ell té la nació, la corrent de la opinió y hasta l' apoyo de Dén; y assegura que d' aquí no pot ni se 'n dén anar, perque cren que s' ha de estar, perque vol.... y perque sí.

L' altre respon al moment que 'l sèn contrincant s' enganya, y que la opinió d' Espanya per ell viu y per ell sent; y jura que 'ls espanyols sols á n' ell apoyarán, perque ho estan demostrant, perque naps... y perque cols.

—¡Mentida! diu lo primer. —¡Vritat! lo segon replica. —Tú lo que tens es palica. —Tinch la que baig de menester. —Confessa d' una vegada que lo que vo s es turró.

—No 't contesto perque ro.... —Perque véus que l' he encertada. —Lo que jo vol es salvar lo país que 'ls vots me dona. —Si vaja.... ¡vés qui enrañonal ¿que sabs tú de gobernar?

—Sempre 'n sabré més que tú, que jamay has fet res bè. —Si que 'm fas gracia! ¡ehl! ¡ehl! —Tú sí que me 'n fas! ¡uhl! ¡uhl!

Aixís los dos combatents han entaulat la pelea. los dos ab igual idea y ab idéntichs sentiments. Poder, afany de maná, aquest es l' impuls que 'ls guia, aixó es l' únich que 'ls atia....

¿quí de tots dos guanyará? No hi fá res que, ara com ara, aquell salti del banquet y deixi 'l puesto á n' aquest: lo combat segueix encara.

Nosaltres que aquí 'ns mirém com la lotxa s' envenena, ben apartats de l' arena, nosaltres sols guanyarem. Los mateixos que 's fereixen y 's despedassan lo cor, tot acostantse á la mort ho endavinan ho coneixen.

Y ho proba lo sèn semblant, ho diuben las se'as véus; nosaltres som los herens d' aquets qu' ara está lutzant.

Molt bè vá desde aquest lloch los veyém com se mutilan, y 's perden y s' aniquilan abatintse poch á poch.

Nos'ra missió está marcada: tot estriba en esperar lo moment en que 's dará la lotxa per acabada.

Quant aquesta arribi al fi, quan ben apropet lo té, quan no quedi res per fe no 's tingui ja res per dir; quan no 's trobis frases cruas per ferirse 'ls sentiments, quan d' aquets dos combatents no 'n quedi més que las cuas, las farém volar per l' ayre per dar del deseall's mostra y la plasa serà nostra sense havernos cansat gayre.

C. GUMÁ.

ARE vindrà alló de un cambi general d'empleats. No hi tinch res que dir, per més que nosaltres no haguem de participarne gens nímica. Pero que per mudar no escoltin los clamors dels amichs que tenen gana, sino 'ls clamors del país que té fam de bona y honrada administració. Y no olvidin una cosa. Casi todas las situaciones moren de lo mateix: pujan al poder, tenen gana, fan un excés y 'l presupuesto 'ls reprén. Y després ja no 's treuhen may més la malaltia de sobre.

La llimplesa es mitja vida, y si la llibertat ha de viure, ha de ser neta.

Lo primer que ha de netejar son las llistas electorals. Vinga treure difunts, escombriaires, municipals, y vinga ficarhi a tothom que hi tinga dret. Després los electors sabrán donar la rahò a qui la mereixi. Y no tingan por los que are manan de lo puga succehir. Ells mateixos ho deyan: Primer es la patria després la llibertat.

Lo país pensa del mateix modo. Aixis donchs *baldeyo* general.

Sobre tot que no fassan com en Cánovas, que vá prometre *llibertat a l'inglesa*, y la vá quedar a deure.

Nosaltres la volém a l' espanyola: es a dir, pagada al contado y sense descuento.

Y dels fiscals d' imprenta, qu' hém de ferne? Si jo fos de 'n Sagasta, 'ls regalaria al seu gran amich Romero Ortiz ficats dintre de un pot ab esperit de ví.

Al ménos que figuressin al seu museo de las curiositats contemporaneas.

Lo que ha ocasionat la cayguda de 'n Cánovas ha sigut lo decret de conversió de la Deuda.

Ja 'u veuhen: «No hay plazo que no se cumpla, ni Deuda que no se pague.»

Sr. Orriols ja 'u veu! Jo ja 'ho sabia que havia de passarli alguna desgracia. ¿Vosté ser diputat? Es impossible. De primer me nombrarán bisbe a mí: ja véu si estich lluny d' oscas.

Lo gloriós San Pedor vá ampararlo, fent un miracle com lo de la multiplicació dels pans y 'ls peixos: ell vá fer la multiplicació dels vots.

Creguim a mí, diguili a n' aquest Sant que un altre vegada aguanti a n' en Cánovas, encare que no siga més que quatre dias, lo temps necesari per seure a las Còrts.

Pero que hi farém! Are si vol seure a las Còrts, haurá de arribarse fins a las Còrts de Sarriá.

Si jo fos ministre de la Guerra, lo primer que faria fora llicenciar l' esquadró de húsars.

Cinta virolada al pit, canonet de llauna a la butxaca del pantalon, guitarra a las mans, y cap a casa tot cantant:

«A tu puerta planté un pino y a tu ventana un peral y otros se comen las peras ¡Jesus que barbaridad!...»

Lo dia 9 de febrer, pèls carrers de Barcelona, los xicots anavan cridant:

«La lista con los premios mayores de la lotería de Madrid.»

Un transeunt:—Ja sè qui l' ha treta. En Sagasta.

Lo fiscal d' imprenta de Madrid ha dimitit. Los conservadors son aixís. Morta la cuca mort lo veri.

Qui ha pasat un gran disgust es lo pobre senyor Duran, ex-arcalde de Barcelona.

Lo dilluns de aquesta senmana era al Principal, van ballar una mica de can-can, y 'l bon home vá sulfurarse, y vingan multas a dreta y esquerra y presons, y escàndols. Lo pols l' hi anava tot desbocat: los nervis lo feyan tremolar com la fulla al arbre.

Aquellas van ser las darreras multas. Vá venir la noticia de la crisis, y com qu' es tant nerviós, l' hi vá caure la vara de las mans.

En cambi en Fontrodona es més tranquil, y diu: —Jo no me'n vaig y si per cas me volen treure, ja sabrán lo que peso.

En lo nou ministeri hi ha dos Martinez y un Gonzalez: noms de soldat.

¡Si al ménos fossen soldats de la llibertat!

A l' Hisenda hi han posat en Camacho. *Ca-matxo*. Aixó es que ja saben ells que per tréusela del pedregal, se necessita molt braó.

Ja sabia jo qu' en Cánovas, al últim, després de tants disgustos, acabaria per donarnos un gust que valdria per todas las enrabiadas.

Lo gust nos l' ha donat dimitint. Y are 'ns lo dará per tot dia, veyentlo mirar contra 'l govern.

Cosas que succehirán.

Se disoldrán las Còrts, farà las eleccions en Sagasta, aixó sí, ab molta legalitat, y aixís com avants en Cánovas tenia majoría, are la tindrán los fusionistas.

Lo sufragi es un bon ballador: tocan un minuet y balla a l' antigua; tocan un vals y balla a la moderna.

Lo dia que nosaltres toquém un galop, no tingan cuidado, també galopará.

Francament ja era hora de que caygués en Cánovas.

Un home tant católich!... Tant católich y feya sis quaresmas que no dejunava! ¡Sis quaresmas!

Un pobre miny ó molt tronat que dú una cabellera espessa, desgrenyada y a coll y bè 's presenta a una farmacia y demana una ampolla de *aceite de bellota*.

Lo dependent l' hi diu mirantli la cabellera:—Supose que no 'l voldrá pèls cabells.

Y ell respon:—Ah, no senyor, res d' aixó: volia veure si pasantme'l per la levita l' hi tornaria a sorti 'l pèl.

Un mestre de minyons dicta 'l següent problema als noys de la seva classe ab l' ordre de que l' endemá 'l portin resolt:

«He anat a la fira de Verdú y he comprat 150 balls a 150 duros cada un. Se desitja saber quan m' han costat.»

Un dels deixebles es molt gandul y no fá 'l problema. L' endemá a estudi, vá dir per disculparse:—

—Ja veurá, senyor mestre: jo a la fira de Verdú no es cert que hi haja anat, y a mí no m' agrada escriure mentidas.

Un cego que tenia un puesto molt bó ahont hi demanava caritat, havia de anar al seu poble per un assumpto urgent:

—Lo que 'm sab greu es deixar lo puesto, deya. —Aixó ray, l' hi contestava un company: pos'hi un' altre cego.

—No 'n coneix cap més. —Donchs posahi un que no 'n siga, ab un rétol dihent: «Ciego interino.»

Dos amichs se troban al Plá de la Boqueria: —Ola Mariano... ¿ahont te ficas?... ¡Que temps há que no t' havia vist... —M' hi casat.

—Bè home... Ja 'm farás coneixe a la dona. —Ab molt gust. Mira es aquella que hi ha allá dalt d' aquell balcó.

—Aquella?... Francament noy, ó la vista m' enganya ó 'm sembla qu' es bastant lletja. —Sí, téns rahò... l' exterior es molt poch agradable; en cambi, noy, l' interior es bellíssim.

—Donchs aixó ray, home, gírala al revés.

A una botiga de caixas de mort s' hi presenta un senyor vestit de dol y demana un bagul per la seva senyora.

—¿Quant costará? pregunta —Se 'n farà 18 duros l' últim. —Es car. Si me 'l dona per 15... —Vaja prénguill per 15, a veure aixís si seré parroquiá.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Carambola.
2. ID. 2.ª—Carbó.
3. MUDANSA.—Mus, cus, llus, ous.
4. ENDEVINALLA.—Clavell.
5. COMBINACIO NUMÉRICA.—3 4 9 6
9 6 3 4
6 9 4 3
4 3 6 9
6. CONVERSA.—Quima.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Reynas.
8. GIROGLIFICH.—L' home viu de la sub del front.

Ha endevinat todas las soluciones lo ciudatá Pepet Call: n' han endavinadas 7 Ex-bolea n' 2 y Llop dels M., 6 Rata d' escriptori; 5 Sicuterat y Nicodemus; 4 Respingul; 3 Vibora; 2 Tobi y 1 no més Andalus del Clot.

XARADAS.

I.
Es ma primera una lletra per cert bastant animal; la segona y la tercera sempre 's deixa carregar. Lo tot es nom d' un senyor que, segons diuhen, aviat farà que 'ls diners nos sóbrin sense gaire treballar.

UN OPTIMISTA.

II.
Quant tot ab tipos d' aquells, qu' abundan en Barcelona, que 's donan hu y dos parells de duros ne fan tots ells, ma bossa ja té segona.

PAU SALA.

MUDANSA.

Serveixo per fer soroll y per mólestá als vehins; qui 'm fá sovint, me demostra qu' está molt poch divertit.

TRAMSET.

CONVERSA.

- Perico què vas mudat avuy.
- Es lo sant del meu oncle.
- ¿Y pues què no vindrás?
- De cap de las maneras.
- Me sembla molt estrany.
- Tinch d' anar a felicitar a un.
- Com se diu?
- Ja ho hém dit.

JOAN DE LA BANDERA.

GEROGLIFICH.

Cánovas Sagasta.

VALENTINOIS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans J. E. Puntarri, Pepet Call, Pau Sala, Un Tapé y F. de T., Sibeca y M. T. y B.

Las demás que no 's mencionan no poden insertarse com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Llarch y prim y C.^a. Clofa de peixina, Pau Pressech, Toni Grice, E. Toirà, F. Nicodemus, Húsar llicenciat, Democraia dels ferms, Anton dels Ases, Timbaier y Tururut Dotz'horas.

Ciudadá Pau Sala: La poesia anava molt bé; pero ab la cayguda de D. Anton ha caigut la seva oportunitat.—Andalus del Clot: Insertarém lo quint de paraulas.—Respingul: Insertarém la poesia.—Rata d' escriptori: Insertarém dos rombos.—Ex-Bolea n.º 2: Lo que 'ns envia no serveix. Respecte al somni, fassi per manera que no se 'n enteri niugú.—Roman: Insertarém lo trenca-closcas.—F. R. Monistrol: Queixas com las que formula no han de anar als periódichs, sino al administrador d' estancadas.—Naci Llurigo: Aprofitarém lo díalech.—T. Sagrista: L' articlel tanca una idea general, que podria desarrollarse millor, si vosté 'nsho permet ne sortiria una cosa boniqueta. Diplomatch de Secá: Publicarém la fuga.—J. Jener: Suprimint alguna estrofa, podrá insertarse, las cantarellas no valen la pena.—Angel Sabert: Insertarém lo primer geroqlifich.—R. Calvete: Idem l' anacreónica.—Un Tapé de F. de T.: Exceptuat la sinonimia, hi anirà tot.—Pepet Call: Publicarém sinonimia y combinació.—J. E. Puntarri: La combinació de las dos mudansas es l' únich que podrá aprofitarse.—Anónim de Montroig: Per las noticias com la que 'ns comunica necesítim una firma que las garanteixi. B. Escudé Vila: Va bé la poesia y la noticia.—A. Farigola: L' hi agraheim la poesia, que no está del tot mal, pero advertiteixi que en aquest ram tenim qui 'ns serveix a satisfacció de tots. Vosté dirá: «publiquin dugas.» Aixó es lo que no 's pot fer per l' ordre y varietat del número.—Estudiant capritxós: Lo que 'ns envia es massa local y particular.—Muntequilla de Soria: De las dugas remesas no podem aprofitar més que 'ls dos rombos.—Noya Carlina de Girona: Gracias pèls bon recorts de vosté al nostre editor. Dos geroqlifichs han perdut la oportunitat ab la crisis: Dels que quedan n' aprofitarém dos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Gracias á Dèu! Are valdament vinga á governarme 'l diable; ja no 'm queda res per perdre.

¡Aqui te quiero ver escopeta!

Y are procurém que 'l Sant Miquel no se 'ns torni drach

Lo qu' es nosaltres, ni 'l retrato 'ns volém guardar per memoria.